

Dobrodošle_i na TransMisiji V – prvem javnem shodu za pravice transspolnih oseb v Sloveniji!

Veseli me, da vas lahko pozdravim v takšnem številu.

Med leti 2014 in 2017 je TransMisija bila precej drugačna od današnje. Potekala v konferenčnih dvoranh, kjer smo – bolj ali manj – udobno sedele_i in se pogovarjale_i. Razlog za takrani formaliziran format TransMisije je bil ta, da smo s tem želele_i na dogodke privabiti predstavnike_ce državnih inštitucij. Prvih parkrat nam je uspelo, potem pa so se nehale_i udeleževati. Začutile_i smo, da nas niso zares slišale_i.

Letos smo se v Zavodu TransAkcija odločile, da imamo Dovolj čakanja.

Odločitev, da smo za prostor TransMisije V izbrale javni prostor in ulice, simbolizira tudi dejstvo, da Zavod TransAkcija še vedno deluje brez lastnih delovnih in skupnostnih prostorov in – kar je najbolj mogoče čutiti – brez prostora, ki bi bil konstatno na voljo specifično za srečavanje trans oseb. Pomislimo za trenutek kaj nam nudi največji občutek varnosti ...

Nek prostor ali več njih so zagotovo sedaj v vaših mislih. Te varnosti člani_ce in uporabnice_ki TransAkcije nimamo.

Dovolj čakanja je bil slogan Parade ponosa leta 2010. To je bilo prvo leto, ko so bile_i na plakatih za promocijo parade fotografirani_e člani_ce lokalnih LGBT+ skupnosti. Takrat je bilo to nekaj novega in drznega. Navdih, ki izvira iz tega zgodovinskega momenta, je bil prisoten ves čas načrtovanja TransMisije V. In prisoten je danes.

Prva točka današnjega dogodka je tukaj, pred Ministrstvom za notranje zadeve, zato, ker je to Ministrstvo pristojno za ureditev pravnega priznanja spola – to je administrativnega postopka, ki posameznicam_om omogoča spremembo podatka o spolu v uradnih dokumentih. Govorimo torej o menjavi črke Ž v M ali obratno.

Ena črka, ki transspolnim osebam pomeni ogromno. Življenje brez prave črke na osebnih dokumentih transspolne osebe neprenehoma sili v razkrivanje povsod, kjer je potrebna legitimizacija z osebnim dokumentom in posledično zelo pogosto vodi v doživljanje diskriminacije in nasilja.

Odogovorne inštitucije pa nam nočejo in nočejo omogočiti, da bi to črko lahko zamenjale v postopku, ki bi bil kratek, hiter in tipično dolgočasen administrativen postopek. Od nas se zahteva nujna pridobitev diagnoze duševnega zdravja – natančneje duševne motnje – ter prisilna vključitev v medicinsko in psihiatrično obravnavo.

Zavod TransAkcija in Društvo Legebitra se že več let trudimo vzpostaviti dialog z Ministrstvom za notranje zadeve, kjer bi bile slišane v dejstvih, da trenutna zakonodaja krši človekove pravice transspolnih oseb. Zaenkrat smo v odziv prejele_i le izmikanja sprejemanju odgovornosti, češ, da to področje ne sodi v njihove pristojnosti – kako ne, če edini podzakonski akt, ki govori o tem postopku udejanja Ministrstvo za notranje zadeve – in izgovarjanja, da je področje pravic transspolnih oseb potrebno urediti celostno, ne le s korekcijo trenutnega akta. S tem se seveda strinjamo, ampak dlje od izraženege dejstva, da je to potrebno urediti, z Ministrstvom za notranje zadeve v skoraj petih letih nismo uspeli priti.

Glede na to, da Ministrstvo za notranje zadeve ni v vsem tem času nikoli ponudilo aktivnega pristopa k problematiki, npr. ustanovitve delovne skupine za pravno priznanje spola, njihov

odgovor glede potrebe po celostnem zakonu razumemo kot izmikanje sprejemanju odgovornosti in skrivanje v praznih obljubah. Trenutni postopek je namreč tako slabo urejen, da v državi, ki sicer slovi po svoji izredno zapleteni birokraciji, ne obstaja niti uradni obrazec ali sodna taksa za pravno priznanje spola. Vloga za to spremembo se tako, precej simbolično, tako največkrat ročno napiše na hrbtno stran obrazca za menjavo osebnega imena.

Medtem pa se človekove pravice transspolnih oseb kršijo na dnevni ravni.

In tega imamo dovolj!

Dovolj imamo patologizacije in medikalizacije naših identitet in teles!

Dovolj imamo ure in ure dolgega reševanja psiholoških in inteligenčnih - testov zato, da dobimo potrdilo, da lahko na svojih osebnih dokumentih spremenimo eno črko!

Dovolj imamo izmikanja odgovornosti s sklicevanjem na potencialne celostne zakone, za katere še ni bilo izražene nikakršne dejanske namere, da se jih namerava spisati!

Dovolj imamo prispevanja v davkoplačevalsko blagajno in hkrati poslušanja, da odžiramo davkoplačevalski denar!

Dovolj imamo dela v lokalih in dnevnih sobah, ker nimamo lastnih prostorov!

Dovolj imamo intimnih, osebnih in osornih vprašanj – meddrugim tudi o naših genitalijah ali opravljenih operacijah - na upravnih enotah s strani nepoučenih administrativnih delavk_cev!

In predvsem imamo dovolj čakanja na dan, ko ne bomo obravnavane_i kot manjvredne_i člani_ce družbe!

Stop kršitvam človekovih pravic transspolnih oseb!

Stop patologizaciji trans identitet!

Stop diskriminaciji in nasilju!

Dovolj čakanja!

Linn Julian Koletnik,

13. 11. 2018